

SCÉNÁŘ

1. NAROZENÍ

MATĚJ: Piše se rok 1943 a dne 19. června se jako třetí dítě narodí v Dolním Bousově manželům Doškářovým syn Josef.

2. OTEC – ODBOJ

MATĚJ: Jeho otec se zapojuje do odbojové činnosti.

PAN DOŠKÁŘ: Začal pracovat ve skupině, která byla napojena na významné podzemí hnutí obranu národa. Její skupina však byla v červenci 1944 prozrazena, zásah gestapa probíhal v době, kdy Dolním Bousovem procházel pohřební průvod.

3. ODVEZENÍ GESTAPEM

PAN DOŠKÁŘ: Zemřela v té době nějaká mladá dívka, v průvodu proto šel velký počet družiček, které měla maminka na starosti. Tatínek měl zase na starosti mne. Bylo mi třináct měsíců a tak mne vozil po náměstí v kočárku. U chodníku náhle, nečekaně zastavilo gestapo, dva muži v kožených kabátech sebrali otce a naložili do auta. Já zůstal v kočárku sám, o mne se naštěstí postarala hodná paní Francová, která celou scénu pozorovala. Někteří lidé tatínka v autě zahlédli, bylo to naposledy, co ho lidé viděli živého.

4. VÝSLECHY

MATĚJ: Podle vyprávění maminky pana Doškáře, odváží jeho otce do věznice ve Valdicích, později pak do Peckárny v Praze, kde je vyslýchán. V Praze je vězněn až do konce roku 1944 a 1. ledna 1945 je přeložen do policejní věznice pražského gestapa na malé pevnosti v Terezíně do cely na čtvrtém dvoře.

5. TEREZÍN

MATĚJ: Zde je vězněn do konce války a údajně čeká na soudní rozhodnutí, které má vynést soud sídlící v Dráždanech.

6. ŽIVOT BEZ OTCE

PAN DOŠKÁŘ: Po celou dobu věznění probíhala komunikace mezi maminkou, tatínkem pomocí dopisů a motáků. V té době jsme se nechali společně vyfotografovat a fotku jsme poslali tatínkovi, který z ní měl velkou radost. Já mám s tatínkem bohužel jen jednu společnou fotografii, která byla pořízena přibližně, když mi byli tři měsíce. Měli jsme štěstí, že okolo nás bydleli i hodní lidé, kteří nám pomáhali. V zimě 1944 nám někdo poslal a zaplatil uhlí na celou zimu. Občas maminka obdržela poštou menší finanční podporu.

7. SMRT OTCE

MATĚJ: 20. dubna přijíždí do Terezína evakuační transporty, díky kterým se sem dostává skvrnitý tyfus. Členové české pomocné akce zahajují 4. května 1945 záchranné akce v Malé pevnosti. Okolo 5.

května esesácké vedení Malé pevnosti z Terezína utíká. Lékaři prohlašují, že otec pana Doškáře není tyfem nakažen, ale kvůli vyčerpání je převezen do roudnické nemocnice.

PAN DOŠKÁŘ: Ve večerních hodinách 8. května projeli Terezínem ve směru na Prahu první jednotky Rudé armády a Terezín byl definitivně osvobozen. Maminka dostala 13. nebo 14. května dopis, ve kterém bylo sděleno, že si máme pro otce přijet, že tyfus nemá.

MATĚJ: Po válce je problém sehnat pohonné hmoty, proto se nabízí hasiči z Dolního Bousova a vydávají se pro otce pana Doškáře.

PAN DOŠKÁŘ: Moje sestra Amálka vzpomíná, jak se situace v davu nečekaně změnila. Radost a úsměv z obličejů občanů zmizely, dav zvažněl, ztichl a lidé se pomalu začali rozcházet. Zanedlouho zastavilo před domem hasičské auto, které přivezlo mrtvého tatínka. Jeli pro živého a přivezli mrtvého, v pozinkované rakvi. Vlajky vlály na půl žerdi. Emoce nebraly konce. Smutný osud vdovy se třemi dětmi, týden po válce, přivedl k smutečnímu rozloučení velké množství lidí z celého okolí.

MATĚJ: Otec pana Doškáře je pohřben na bousovském hřbitově a po válce je in memoriam, povýšen do hodnosti vrchního strážmistra četnictva. Prezident Československé republiky doktor Edvard Beneš mu uděluje 17. 11. 1945 in memoriam Československý válečný kříž.

8. NÁSLEDKY PRO ŽIVOT

PAN DOŠKÁŘ: Po válce maminka vstoupila do Svazu osvobozených politických vězňů a pozůstalých po politických vězních. Po smrti maminky jsem vstoupil do Svazu pozůstalých po politických vězních. Každý třetí týden v květnu jezdím rok co rok na terezínskou tryznu. Je to jedna z mála věcí, kterou ještě mohu pro svého otce a jeho spoluvězně udělat. Ctím památku těch, kteří bojovali proti zločinnému fašismu.